

Lyuben Petrov.
Člověk a příroda.

Lyube si zvolil základní téma lidské existence i vědy a samozřejmě i výtvarného umění – člověk a příroda – trochu se bojí, aby to nebylo klišé, ale to je jedno, ono totiž nic jiného než toto klišé ani zkoumat nelze nic jiného neexistuje – člověk vnímá svět a sebe a tedy příroda vnímá a zkoumá přírodu a zřejmě ho toto tajemství bude až do skonání věků fascinovat a nebude si jist ani hranicí ani počátkem...

K tomu Petrov podotýká:

Vytvářím si zcela novou atmosféru ve vizuálním obraze. Tato přeměna vychází z mé osobní mytologie, mého vlastního smyslu pro humor a dobré nálady.

Danou transformací informace chci ukázat, případně předat publiku jednu další „novou“ realitu.

A k tomu zase já : „ano, každým pohledem vždy tvoříme ve svých mozcích či vědomí chcete-li novou realitu a malíř, použije-li dobré barvy a plátna, dokonce novou tekutou realitu umožňuje pozastavit a nechat nahlédnout i jiným na poměrně dlouhou dobu překračující nejen délku jeho života...

Rozměrná plátna diplomové práce Lyubena Petrova mají délkové pojítko lištu dva a půl metru a své obrazy Lyube maluje na různě vzniklých formátech od souboje titánů na čtverci po obdelmíky na výšku i šířku a zkouší si tak kompozice i úsilí je z formátu vydobýt a napnout luk, tak jak cítí, že střela nejdál a přesně doletí.

Některé obrazy jsou namalovány olejem jiné akrylem.

Střídání charakteru barvy i formátu vychází z potřeby a chuti zkoušet, ověřovat si, nalézat a hrát si a jasně ukazují na Lyubenovu malířskou erudici, zapálení a talent a mimo jiné ukazují na marné pře či subjektivní názory na olej či akryl a co je lepší, snadnější, krásnější, atd, které občas i u nás ve škole i u kolegů malířů slyším – pro malíře naturelu Petrova a jemu podobných je to jedno a s jakýmkoliv materiálem umí zacházet, podřídí se mu a vytvoří obraz plný síly, barev, tvarů a jejich jasných kompozic.

Sám ke své práci říká : „Když maluji, vytvářím určitý vesmír ve svém vědomí. Toužím nalézt cestu jak ovlivňovat figury a krajiny. Je to jako když hledáš nějaký specifický moment ve své imaginaci.

Chci namalovat přesný moment něčeho a zachytit ho navždy. Okamžik, ve kterém se něco děje, něco unikátního, zajímavého a směšného. Možná, že stejně se cítí i režiséři, kteří natáčejí svůj film. Vymýšlí hrdiny, scény, osvětlení a kulisy.“

Zásadním pro Lyubena je příběh, který mu umožňuje se otevřít a inspirovat se malířstvím a dává mu v duši prostor pro vytvoření obrazu. Pro mne sice zůstává Lyubenova příběhovost pro jeho tvorbu zásadní, ale čtu obrazy i tak „sám za sebe“ a jaksí i jinak a příběhovost, kterou ve mně obrazy rezonují je svou jinakostí ještě jiná než Lyubenovo motto a inspirace, spíše bych řekl, že čtu Lyubenovo malířství jako malířství, kterému rozumím, rezonuje ve mně a líbí se mi a které překračuje slovní vyjádření a je tedy svou podstatou za příběhem a idioma universalis.

Můžu třeba chápat jeho postoj, kterým mi vysvětloval ležící Venuši-Gorilu na základě obrazu a příběhu Venuši tedy nejen Tizianovi Venuše a její erotičnosti či sexepealu – jako parafrázi či grotesku či pochopení sexuálního života našich nejbližších příbuzných a snad i přímých předků z říše zvířat a jeho naprosté podobnosti až stejnosti s tvary, výrazem a chováním lidí...ale také se mohu jaksí dojatě zahledět na obraz, který v jeho mnohé klasické podobě tak důvěrně znám a trochu se zachvět až pocitem základní otázky – kdo jsme, kam jdeme, odkud a kdo tedy byl náš stvořitel?...a nebo se usmát bulharové sveřepé grotesce a smyslu pro nesmysl a humor...a hlavně smyslu pro barvy a jejich vztahy, rukopis tahů štetce a vůbec systému nanesení barvy, jeho malířskou touhu po jednoduchosti a zároveň bohatosti až staromistrovské, množství kresebných studií před každým obrazem a boj o obraz jako celek i detail a v pravdě klasický postoj, nejen ke svým obrazům ale i k výtvarnému umění...Lyuben je otevřená malířská duše a umělec který nás jistě ještě překvapí...zlatý rám to přece znám a poteší mě ta citace taky a sedí na obrazech jednoduše, dobře a nově - originálně...

A takto podobně vnímám všechny ostatní obrazy diplomové práce – za fasádou barevné expresivní malby, napnuté kompozice a osobního příběhu a názoru je pro mne vždy ještě prostor pro údiv, přitakání, dobrý pocit a vlastní příběh a taky v nich cítím i jiný než středoevropský naturel, jižanskou divokost a Černé moře...

Krokodýl a ruka krmení jako ruka boží? Ale kde že – jen ruka a krokodýl a krajina a zoologická...ale kde že – barvy ve výskoku...kovbojové a štiří a Arizona – co to je proč to je...je to veselé a zároveň jaksí divné – postavy na koních a prostor krajiny a co tam dělají ty štiří?...je to jen ta nespoutaná příroda či citace z filmu či klasický postmoderní přístup vyber si diváku co chceš?...

...k tomu autor : „Snažím se proměnit materiál určitého příběhu na něco zábavnějšího nebo zajímavějšího...“

...ať tak či tak, máme před sebou skvělý výkon a monumentální obrazy plné vášně a jistoty přednesu.

Lyubena Petrova považují za jednoho z nejlepších malířů co od nás vzešel a za pilného talentovaného studenta, který dobře pochopil, jako jeden z mála lidí, kterým bylo umožněno k nám z jiné školy nastoupit a magistrovat u nás, možnosti i nároky studia a stal se příkladným studentem táhnoucím svým úsilím a energií nasazení ostatní.

Je pro něj přirozené být pilný a receptivní a učit se a vímat rychle a dobře a brzy se pro mne stal více kolegou malířem než mým studentem, který potřebuje jen trochu sem tam pochválit a trochu sem tam jeho spěch brzdit a usměrnit sílu mladého bulharského talentu a záhy se stal umělcem, kterého si vážím a držím mu všechny prsty ať

se mu podaří prosadit a uspět a zářit, k čemuž má, v mnohdy blazeované a esteticky utažené a přeideologizované malbě mladých u nás, všechny předpoklady... a nejen u nás, ale má i výhodu Bulharů na rozdíl od Čechů a to, že se jejich krajané podporují a tedy může směle do světa.
Diplomovou práci hodnotím A.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Mainer', with a stylized, flowing script.

Prof. Martin M. Mainer